

<7-11-2017>

MEMORANDUM I / V: Sten Ebbesen-sagen 1994-1999 (2017)

Bernadette Preben-Hansen

I 1994 hvæsedede professor dr.phil. Sten Ebbesen, f. 1946: "Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU". Han var da docent og institutleder ved Institut for Græsk og Latin, Københavns Universitet (KU). Jeg, f. 1967, stod på KUA's parkeringsplads med hånden på institutlederens cykelsæde. "Jeg vil gerne tale med dig" sagde jeg, men institutlederen hvæsedede afvisende. Jeg var indskrevet som studerende i latinsk middelalderfilologi, havde arbejdet nogle år på projektet *Aristoteles' Retorik i Latinsk Skolastik* <http://preben.nl/buridan.html>, men Sten Ebbesen afviste mig arbejdsadgang til de relevante mikrofilm siden 1993. Så bøjede jeg mig ned, trak ventilen ud af forhjulet og gik roligt min vej uden yderligere kommentarer. (Jeg var i et indre kaos, i ubalance, men er en rolig natur. Jeg var frustreret, at institutleder Sten Ebbesen nægtede samtale samt blandede uvedkommende personer, fortrinsvist institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, ind i sager vedr. min person). Institutlederen klagede til dekanen (John Kuhlmann Madsen) for KU, det humanistiske fakultet, og jeg blev indkaldt til samtale på dekanens kontor. Jeg tav. Jeg brød mig ikke om John Kuhlmann Madsen, der talte om "repressalier overfor KU-studerende". Tårerne randt mig ned ad kinderne, men jeg tav. Dekanen tilrådede til mindelighed, samt at sagen ikke blev genstand for løs tale. (Der skete det modsatte på instituttet, institutsekretæren var velinformeret om private forhold siden 1992). Jeg bad dekanen erklære Sten Ebbesen inhabil, hvilket dekanen gjorde i 1994.

Institutleder docent dr.phil. Sten Ebbesen havde forinden udtalt på KU, Institut for Græsk og Latins middelalderbibliotek: "Har man hørt en loppe gø?". Jeg tav, men tænkte: "Det kan godt være, at en loppe er den lille, men den er fandens irriterende, når den først har bidt sig fast. Jeg forlader ikke mine KU-studier".

Sten Ebbesen udtalte endvidere på KUA, parkeringspladsen: "Gå aldrig tilbage til en fuser!" "Din Satans kælling!" "Lus!". Så vrissede jeg, i et indædt toneleje med eftertryk: "Dit lede liderlige svin!" (uværdige ord kan ikke forsvares). Begge parter tav efterdags og har ikke siden nærmet sig dette sproglige- uværdige-niveau.ⁱⁱ Institutlederen gik dog straks til dekanen, der rejste "ukvemsordssagen" imod den studerende, som fik skylden 1994. Dekanen (John Kuhlmann Madsen) gjorde absolut intet for at løse den studerendes eksamens-, vejlednings- og arbejdsadgang til biblioteksressourcer-problem i 1990'erne, især eksamensproblemet forblev uløst (en eksamenstilmelding forsvandt). Dekanen gav studenten skylden for samtlige "sager". Hermed var stien lagt for fremtidige dekaner. Sten Ebbesen hævdede skriftligt i 1994 vejledning overfor fakultetssekretariatet (Margit Laurberg), men parterne samtalte ikke siden 1993. Hvad nu? Jeg overvejede et radikalt kandidatstudieskift, men afleverede modvilligt et ufærdigt kandidatspeciale i 1994. Der var ingen støtte at hente på KU. Jeg henvendte mig forgæves til souschefen for studieadministrationen med en dispensationsansøgning fra kandidatgraden 1994, med henblik på en anden kandidatgrad. Svar udeblev.

Den private side af sagen: ca. den 20-8-1991 var der sket en undfangelse, noget "helligt". Da jeg omtalte emnet for Sten Ebbesen, lød kommentaren: "Tre børn er nok!" Ordene følte som afvisning; jeg var i tyverne, forelsket og ville med tiden gerne stifte familie. Jeg boede i 1991 ved institutlederens invitation med CPR-register adresse på Sten Ebbesens privatadresse i Gentofte (Skolevej 20). Her samlevede jeg med institutlederens ældste teenagedatter Marie Delgado Ebbesen (f. 1972). Adressen blev uanmeldt besøgt af adressens forrige beboer: hustruen 1970-1990, Anni Aggernæs (f. 1950). Hustruen afhentede endnu ejendele og besøgte sin ældste datter, når institutlederen ikke var hjemme, men jeg var der. Institutlederen var på forskningsrejser, herunder i USA.ⁱⁱⁱ Jeg følte mig uvelkommen på adressen og hjemløs, adressen var familiens. Den meget-talende teenagedatter såede usikkerhed om faderens motiver og dermed splid: "Hvad har du og far tilfælles? Far sætter dig på en piedestal og du har da et faderkompleks" (Marie). "Nej, Marie, din far er ikke min far. Vi taler bare så godt sammen. Jeg er din fars elev", svarede jeg. Familien så til med skepsis, og jeg så ikke mig selv i rollen som "den onde stedmoder" per definition (Marie). Sønnen

Peter (f. 1974) hilste aldrig. "Hun vil tage mors plads" sagde han. Det var præcis, hvad jeg ikke ville. Pludselig for Marie rundt i huset for at beskytte sin broder imod noget. Jeg forstod ingenting, men senere, at dette noget var mig. Jeg undgik hendes broder. "Far vil kun have et traditionelt ægteskab" (Marie), da jeg kom for skade at omtale et "forskningsægteskab" med bøger og biblioteksrejser 24-7. "Far har installeret dig her, som et trofæ" (Marie). Der var en kerne af sandhed i den bemærkning. "Far elsker kun mor; han kommer aldrig til at elske dig" (Marie). Jeg flygtede ud i baghaven. Det gik mod efteråret 1991. "Du har taget far fra mig" sagde en trist teenager (Marie). "Nej, Marie, ingen kan tage din far fra dig" sagde jeg. Jeg forstod hende alt for godt. Kun den yngste datter Martha (f. 1978) forstod forholdet, at jeg ikke tog noget fra børnene, tværtimod, at min plads var på distance som "fars kæreste", ikke som stedmoder, men "som ven af familien". At dette var et lærer-elev forhold, at jeg er trofast af natur og har en sakramental forståelse af kærligheden og seksualiteten (katolsk livsforståelse), samt forstod, at familien skulle falde til ro efter forældrenes skilsmisse. Hun viste venskab med distance (jeg var hende taknemmelig, vi fungerede indbyrdes). Introduktionen til svigermor forløb: "Dav, Marie, er det én af dine veninder?" "Nej, det er fars veninde" (Marie) "Jamen, herregud, du er da alt for ung". Var der en pointe her?

Nu var jeg ufrivilligt ydmygende hustruen på *hendes* fhv. adresse 1970-1989. Familiefaderen havde ikke informeret nogen. Sten Ebbesen havde installeret mig i børnenes værelse, de vendte sig dermed naturligt imod mig.^{iv} Jeg turde ikke tale med en fader om hans børn. Jeg tav. Vi talte middelalderfilosofi, men ingen samtale om sociale forhold, det interesserede ham ikke. Jeg blev introvert og mistrivedes. Teenageren tabte heldigvis interessen for min person. Sten Ebbesen hængede om sin egen arbejdsro. Men det blev november, det blev mørkt og det blev koldt. Da følte jeg mig alene, jeg havde mistet min arbejdsro og kontakten til alt, hvad jeg elskede. Pludselig var vi som to fremmede. Jeg tog sofaen i søgen efter sindsro og tid til omtanke, men ville gerne i kontakt. "Du er en fremmed", sagde han. Teenagedatteren flyttede hjemmefra. Kort efter smed Sten Ebbesen mig ud (december 1991). Nu sad han alene i huset i Gentofte.

Jeg var ved at gå til af skam overfor familien, da jeg identificerede mig selv med studier, forskning og KU-uddannelse. Jeg ville gerne skabe mig min egen fremtid ved dagligt arbejde 24/7: ved studier, eksamen, forskning og publikationer. Lærer-elev-siden af relationen havde været lykkelig. Jeg undgik institutsekretær kontorfuldmægtigen (Hannah Krogh Hansen) siden 1990. Hun blandede sig i andres private forhold, så mig som en "rival" og kommenterede dagligt på relationen mellem institutlederen og studenten, især på studentens "status" på instituttet. Hun betvivlede fremtidsudsigten samt alvoren i forholdet ved aldersforskellen: "Du kan komme til at klare dig for godt her ved instituttet, bedre end du er værd, nu du er kæreste med Sten", sagde hun. "Du må ikke fortælle nogen, at du er kæreste med Sten; det kan skade ham på fakultetet". "Tre børn. Ja, jeg ville ikke". Efter forlovelsen i marts 1991 lød det: "Nu kan du jo repræsentere, så jeg ikke længere behøver". Ved eksamen lød det (mine eksamenskarakterer faldt 2-3 trin): "Censor må jo skelne mellem dit og Stens arbejde" (Hannah Krogh Hansen). "Du skulle jo egentligt have haft et 11, men vi må jo tage *det-med-Sten* i betragtning, så du får et 10", sagde eksaminator (Jørgen Raasted). Jeg fik et identitetsproblem, arbejdet var jo mit, det var mine præstationer. Inden kæresteforholdet til Sten Ebbesen var jeg en ren 11-tals studerende på 13-skalaen, og jeg blev bedømt på mine præstationer (vistnok seks 11-taller). Studenten så sig selv om studenten med forskningsiver, intet andet, men jeg ville beskytte vores kæresteforhold, min forlovelse og mine studier. Jeg havde derfor bedt institutlederen holde sekretæren ude af vores private liv. "Lad mig i fred, vi har forskellige roller", bad jeg hende en dag (1991). "Hvad siger *din mand* til det?" spurgte en kollega (Karsten Friis-Jensen). Jeg tav. "Er institutlederen en god elsker?" spurgte specialevejlederen (Jørgen Raasted). Det spørgsmål hørte jeg ikke. Jeg tav. Jeg var en social *paria* på instituttet, allerede fra 1990. Det er hårdt som 22/23-årig. På Regensen sladrede studenterne: "Nå, du *bol[l]er* dig nok til 13-taller, det gavner karrieren!" Jeg tav, men flygtede fra Regensen i 1991 – til Gentofte. Jeg ville for alt i verden ikke miste min lærer og min elskede. Et halvt år senere endte jeg på Regensen igen.

Jeg ønskede ikke skilsmisse, men måtte fraflytte familiens adresse.^v Sten Ebbesen sendte mig bort uden samtale: "for lidt glæde" sagde han. Jeg var uden skyld i ægteparrets separation og skilsmisse (1989-1990), da relationen blev indledt,

idet institutleder Sten Ebbesen efter instituttets julefrokost (15-12-1989), kørte mig til sin privatadresse- i beruset tilstand og uden samtykke. Han- tilfældig bordherre og snapseskæmper- havde tilbudt mig et lift hjem, jeg takkede ja i den tro, at han ville dumpe mig på min bopæl Regensen,^{vi} St. Kannikestræde i Københavns Indre By.

Men han kørte mig til sin egen privatadresse *in vino sine consensu*. Institutlederen græd i taxaen, og jeg blev dybt berørt. Jeg var beruset, let utryg og let skræmt, men kunne ikke gøre indvendinger i en taxa. Jeg nævnte min adresse, men Sten Ebbesen hørte mig ikke. Han var en fremmed. Jeg havde ikke udvist 'interesse' i personen, var sky overfor institutlederen, forstod dog omsorgen for en beruset student (men *hvorfor* var min bopæl ikke rejsens mål?). Han havde pludselig sat mig i en taxa. Jeg tav. Kort efter forelskede vi os, han inviterede mig hver tredje aften, og tolv dage senere var vi et par (27-12-1989), hvordan vides ej, *in vino voluntate eius?* Institutlederen var ensom, jeg var en ensom studerende. Jeg var tiltrukket af vores samtaler, men der var sider af mandens personlighed, jeg var bange for. Sten Ebbesen blev min kærlighed (måske var det forskningen: drømmen om manden, fred og forskning), men jeg var i en sårbar social situation *pro et con* som KU-studerende. Sten Ebbesen vandt ved bekendtskabet, også min tillid. Vi blev meget forelskede. Jeg holdt af mandens sårbare menneskelige sider. Sorgen ved tabet herefter var et ocean, jeg måtte svømme igennem i 00'erne og næsten druknede mig. Jeg holdt afstand til sekretæren, der forsvarede institutlederen imod potentielle udefrakommende farer (= MIG) og teenageren, der forsvarede familien mod fiktive farer (= MIG). Trak mig introvert, nu var det middelalderbiblioteket, studierne og forskningen. Jeg ville ikke skilles, hverken fra Sten Ebbesen, slet ikke fra middelalderbiblioteket, ej heller fra KU, da uddannelse er min fremtid.

Institutleder Sten Ebbesen afviste enhver kommunikation i 1993 for bestandigt. Han skrev- også- usandt til fakultetet 1994 og til rektor 1999. KU er en ekstremt bureaukratiseret institution, der i 1994 rejste en disciplinærsag imod den KU-studerende. I 1999 skrev Sten Ebbesen til rektor (dvs. Dorrit Wivel) om min adfærd på middelalderbiblioteket. Påstandene er usande. Han undlod at påpege,

at dekanen havde bortvist mig fra biblioteket allerede i 1996 med fredagsadgang, samt at jeg havde en biblioteksordning, som studielederen Jørgen Mejer varetog. Ordningen implicerede undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet- på dagsbasis og mod navneseddel. Sten Ebbesens 1999-påstande er ikke praktisk mulige, for dekanen havde bortvist mig fra biblioteket. Men Dorrit Wivel skrev "faktiske forhold" i rektors papirer. Jeg afviste påstandene og opponerede. Jeg var nedtrykt, mentalt udmattet og erkendte overfor rektor i 1999, at ingen bør tage en ventil ud af en anden persons cykel i 1994 eller skrive vrede mail *en masse* i 1999. Det udslag af mit indre kaos er jeg oprigtig ked af. Dorrit Wivel tilføjede endvidere rektors papirer en "mordtrussel". Den afviste jeg. Af samme årsag klagede jeg til undervisningsministeriet over rektors delegationsafgørelse, men i særdeleshed over "mordtruslen" (Dorrit Wivel). Jeg ragede alvorligt uklar med Dorrit Wivel, for hvem jeg mistede respekten. Jeg knækkede i Nederlandene, drak for meget (5-6 genstande dagligt), overvejede at ende mit liv og mistede mit ph.d. stipendium i december 2001, da jeg var mentalt uarbejdsdygtig i 1999. Jeg fik rettet mig op efter 2004, men savnede længe efter min fhv. forlovede.

Sagen har flere tusinde akter. Den gik fra KU, det humanistiske fakultetssekretariat til KU, personale og jura, KU-rektor, til undervisningsministeriet (uddannelsesstyrelsen), videnskabsministeriet, universitetsstyrelsen, ombudsmandsinstitutionen. Samtlige akter er offentligt tilgængelige.

KUA-SYNDEREGISTER, 1994-1999. Jeg er ikke skyldig i Dorrit Wivels "faktiske forhold" (alias Sten Ebbesens 1999-påstande), men jeg er skyldig:

1. Udtaget en cykelventil fra institutleder docent dr.phil. Sten Ebbesens cykel, parkeret på KUA 1994. Jeg har givet en skriftlig undskyldning i 1990'erne.
2. Lånt en bog fra KU-instituttets præsensbibliotek med efterladelse af

navneseddel, samt efter aftale med studielederen. I alt seks bøger blev lånt med efterladelse af navneseddel fra præsensbiblioteket 1998, efter aftale med studielederen. Jeg skrev Ph.d. ansøgning til Groningen Universitet og modtog stipendiet 1999-2002.

3. Jeg afskrev 10.000 kartotekskort (SAXO, græsk og latin, mikrofilmkataloget), med studielederens accept, men uden institutlederens godkendelse 1997-1998. Studielederen, med hvem jeg havde diskuteret mikrofilmkatalog-kopien inden jeg gik i gang, sagde: "Gør, hvad du vil, men du må selv tage ansvaret" (Jørgen Mejer). Jeg bad instituttet modtage en digital kopi, men institutleder Sten Ebbesen afviste muligheden ubeset. Han forstod ikke motivet. Kirsten Stenbjerre er IT-ignorant og vidste ikke, hvad en database er. Den digitale kopi står til rådighed for SAXO-instituttet.

4. Afsendt et antal vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen (jeg anså manden som ansvarsløs, da han i en privatsag havde rejst KU-disciplinærsag imod sin elev-forlovede som alternativ til den private samtale), *efter at* jeg var flygtet til Nederlandene som Ph.d.-stipendiat med et nederlandsk stipendium 1999 (fire år). Jeg var da udenlandsdansker med bopæl i Groningen.

Jeg blev siden 1990- og efter 1994 groft- chikaneret af institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen (private motiver), skriftlig dokumentation på fakultetet.^{vii} Hannah Krogh Hansen sad i Akademisk Råd sammen med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschefen Kirsten Stenbjerre. Kirsten Stenbjerre bevilgede mig i 1997 en biblioteks- og mikrofilmsærordning, der ikke fungerede i praksis, da institutleder Sten Ebbesen modsatte sig undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet.

1999

Relegationen (25-6-1999). Jeg har overfor uddannelsesstyrelsen og øvrige instanser afvist samtlige øvrige KU-anklager imod min person, herunder i særdeleshed Dorrit Wivels 1999-fortolkninger, der beror på en personlig samtale i juni 1999 med samt skriftlige 1999-påstande fra institutleder docent Sten Ebbesen. Påstandene er usande. Dorrit Wivel copypastede uden kildeangivelse Sten Ebbesens 1999-sætningerne og erklærede påstandene for "faktiske forhold". "Det var nemmere", skrev Dorrit Wivel (2000). Jeg påpegede, at dekanen i 1994 havde erklæret Sten Ebbesen for inhabil, samt at Dorrit Wivel copypastede et partsindlæg fra en inhabil modpart sidelangt ind i rektors 1999-papirer. Jeg kunne i 2001 dokumentere den evidente usandhed af 1999-påstanden "tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen). Den gik i videnskabsministeriet; der var gået sag i KU-sagen.

2001

Dorrit Wivel hævdede i Videnskabsministeriet, at påstanden "tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen) er en "selvindbildt anklage om tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Dorrit Wivel), omend institutlederen skrev til Dorrit Wivel: "Jeg tør dog med stor sikkerhed hævde, at langt de fleste kort repræsenterer mit personlige arbejde. (...) Skulle hun producere en af hende selv forbedret version <af mikrofilm-katalogen>, vil denne dog bero på uretmæssig tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen, 25-8-1999).

Jeg tillod mig at korrigere sætningen: "Det kan med sikkerhed hævdes, at kortene repræsenterer Sten Ebbesens arbejde ved sekretær på skrivemaskine. (...) Skulle Bernadette Preben-Hansen producere en af hende selv forbedret version <af mikrofilm-katalogen>, vil denne dog bero på tilegnelse af andres gennempublikerede forskning, herunder Sten Ebbesens publicerede forskning siden 1970" (Bernadette Preben-Hansen, 14-8-2001).

Identitetsproblemet, 2000'erne

" Copenhagen? You are one of Sten Ebbesen's! Please, greet him many times".
"Yes, I am one of Sten Ebbesen's. Indeed I am" svarede jeg, men sagde ikke mere. Jeg holdt masken. Sådan lød det verden over ved symposier og konferencer. Jeg har rejst ekstensivt i Europa siden c. 1997, i 2000'erne og 2010'erne. Fotokopierede jeg i Groningen, bippede faxmaskinen ved COMERS-instituttet: så kom der fax fra Sten Ebbesen til redaktøren for Vivarium: Onno Kneepkens, professor ved Groningen Universitet. Så præsenterede jeg mit Aristoteles-projekt ved Lunds Universitet, hvorefter det lød: "Med det projektet skulle jag åka till Köpenhamn och prata med Sten Ebbesen" (Anders Piltz, professor i latin og dominikanerpræst. "Tja" svarede jeg. I 2010'erne brød jeg tavsheden: "Yes, I am one of Sten Ebbesen's. Indeed, I am. I was his pupil, and I was engaged to him. We do not communicate (he will not communicate with me), and I am so very sorry". Slut med min person. Herefter måtte jeg langsomt opbygge en egen identitet. I dag er jeg en del af visse europæiske middelalderlogik-cirkler. Jeg siger ikke ret meget, men hører til. At blive sin egen person en dag, f.eks. ved ph.d. forsvar, ville nu være rart. Jeg er en del af de europæiske cirkler i vores fælles verden.

2017

Sagen lever i dag i bedste velgående på KU, Humaniora og KU, rektorsekretariatet, også og især i 2017. Samtlige sagsakter er umiddelbart tilgængelige. Det er den fhv. studerende / i dag forskeren, dvs. mig, KUs kontordamer fysisk løber rundt efter på KUA, 2011 x2, 2017 x2. Dokumentation ligger på sagsakterne på KU.

Jeg antager, at professor emeritus dr.phil. Sten Ebbesen ikke vil skade mig *in perpetuo*- som KU-bureaukraterne gør det i dag i 2017. Han ved godt, at jeg elskede ham engang. Sten Ebbesen var også under pres fra kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen og ville have arbejds- og forskningsro. Situationen var socialt umulig på instituttet, ligesom jeg forgæves ville have arbejdsro samt mulighed for at aflægge eksamen og videnskabelige forsvar ved KU.

AKTINDSIGT

I 2001 rådede sekretariatschef Kirsten Stenbjerre (KU, Humaniora) mig til at kassere sagsakterne. "Det er nok bedst for dig selv, hvis du kasserer sagsakterne" sagde Kirsten Stenbjerre. Jeg forstod ikke motivet, men fulgte hendes råd i 2004.

Dorrit Wivel har siden 2000 afvist mig aktindsigt, herunder tilsendelse af sagsoversigter. Rektorsekretariatet afskriver i dag Dorrit Wivels skrivelser ordret (KU, 10-10-2017), dvs. afviser aktindsigt. Få skrivelser har værdi. Det er *antal* skrivelser, der er bemærkelsesværdigt, fordi denne KU-sag 1994-1999 (Sten Ebbesen-sagen), 2000-2017 (biblioteksordningssagen) viser et vrangbillede på KU-bureaukratiet. For min skyld må enhver få umiddelbar tilgængelighed til samtlige tusinder KU-sagsakter, mange indholdsløse. Jeg er ikke kriminel. KU kriminaliserer mig uberettiget.

Jeg tror, at Dorrit Wivel gemmer noget på sagsakterne (måske mine 1999-postkort til Sten Ebbesen, skrevet i dybt nedtrykt sindstilstand *de profundis clamavi ad te*), og at Dorrit Wivel derfor vedholdende har afvist mig aktindsigt i sagsoversigterne siden 2000. Dorrit Wivel anklagede mig telefonisk for forhold, jeg ikke kan genkende. Rektorsekretariatet kopierer i dag den pensionerede chefkonsulent Dorrit Wivels skrivelser (cf. rektorsekretariatets skrivelse, 10-10-2017). "Skriver I, karlinder? Skriver I nu af igen?" (Majbritt Friborg Davidsen) tænker jeg. Er min da KU-straf aldrig udstået? "En ordentlig og værdig behandling", som jeg forgæves skrev efter hos sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og chefkonsulent Dorrit Wivel, er længst opgivet. KU-bureaukraterne er kvinder, KU-forskerne er mænd.

KU STUDENT 2017

Jeg vil studere, forske, uddanne mig, aflægge eksamen og videnskabelige forsvar: min Ph.d. Jeg vil publicere. I 2017 blev jeg indskrevet ved kandidatstudiet i historie ved KU, SAXO. Seks uger senere blev min KU-indskrivning annulleret under henvisning til rektor, 25-6-1999. Jeg er dermed låst i ufaglærte erhverv.

ⁱ Dagen efter en privat skærmydsel i Gentofte (24. marts 1997) var institutsekretæren orienteret. To dage senere var hele instituttet informeret. Jeg havde plukket Sten Ebbesens tulipaner i forhaven i Gentofte (Skolevej 20) og trampet i bregne-bedet. Jeg følte mig som "Orlanda Furiosa". Sten Ebbesen slukkede lyset i huset og tilkaldte Gentofte Politi. De to politibetjente sagde "fy!" og satte mig i politibilen og venligt grinende omtalte den ene betjent, let flirtende, aldersforskellen mellem Sten Ebbesen og jeg. "Du må finde dig én på din egen alder. Hvis ikke jeg var gift, ville jeg da tilbyde mig", sagde den anden betjent venligt. De kørte mig i politibil, med en favnfuld tulipaner, til mit barndomshjem i Charlottenlund (Enighedsvej), hvor jeg blev sat af. Jeg tav. Nu taler også politiet om aldersforskellen, tænkte jeg. (Min far 1915-1995, min mor f. 1945). Politiet hørte jeg ikke mere fra. Jeg besindede mig og så aldrig mere Skolevej 20, 2820 Gentofte. Jeg har siden undret mig over min sindstilstand: tavs, rolig, med en favnfuld tulipaner. "Tak for turen" sagde jeg.

ⁱⁱ I Palermo, 19. september 2007 ved kirkedøren til Chiesa di San Cataldo lød det: "Vig fra mig, din Satans kælling!" (Sten Ebbesen). Mødet var tilfældigt. Jeg tav, men blev ked af det. Jeg har skrevet dagbog siden 1989. Historien blev hurtigt international, da Sten Ebbesen talte med Irène Rosier-Catach (Paris), hvis tunge sidder løst, cf. John Marenbon, Cambridge 2008 ("What I have heard from Copenhagen"), og flere andre. Den blev også spredt med Sten Ebbesens elever i Kbh og Göteborg (Christina Thomsen Thörnqvist), samt i ESMLS-kredse i Europa. Sten Ebbesen har selv talt om sagen i København og i internationale kredse. Jeg har talt i samme internationale kredse.

ⁱⁱⁱ Da Sten Ebbesen kom retur fra Madison, USA, skreg og hylede jeg. Jeg stak ham en lussing. Jeg følte mig som et anskudt dyr og søgte væk fra hans seng. Jeg måtte have ro. Sten Ebbesen sendte mig da retur til Regensen- uden samtale (1991). "Du vil ikke acceptere min familie", sagde han. "Det er din familie, der ikke vil acceptere mig", sagde jeg stille. Marie Delgado Ebbesen stod på trappen: "Tag det som en oplevelse. Du er ung endnu. Du finder nok en anden", sagde hun. "Pas godt på din far", svarede jeg. Jeg fraflyttede med umiddelbar lettelse, men ville ikke skilles. Jeg forstod ikke, at Sten Ebbesen mente skilsmisse. Nogle uger senere skyldede et ocean af sorg over mig. Jeg savnede Sten og Martha.

^{iv} "Vil du nu have hele huset?" sagde Sten Ebbesen. Den sociale katastrofe, at jeg sad i børnenes værelse, gik hurtigt op for mig. Det var jo deres værelse. At børnene vendte sig imod mig, var jo kun naturligt. Sten Ebbesen ville ikke tale med mig. Han kunne ikke se det sociale problem.

^v Min solitære mor var misforstod relationerne og var en ringe rådgiver (1991): "Marie støtter dig!" som var relationen mellem Sten og jeg en skyttegravskrig, og som om en datter ville støtte en stedmoder imod sin fader. Jeg magtede ikke rollen som "den onde stedmoder". Sten Ebbesen mente, at jeg afviste ham. Jeg ville tale med ham. (LIG I LASTEN: Jeg kæmpede med ufortalte oplevelser i teenagetiden – en egen fraværende familie, 1985-anoreksien, fra 67 kg. til 52 kg. på to måneder, en grov ustraffet seksuel krænkelse ved min eneste teenagevenindes fader, f. 1943, og en seksuel hændelse i gråzonen ved hestedyrlægen, f. 1938, begge seksuelle hændelser i sommeren 1985; hestedyrlægen flygtede, mens jeg lå på køkkengulvet i fosterstilling på Dyrehospitalet i Charlottenlund (jeg sad der mentalt i 30 år); den sag er afsluttet ved en samtale parterne imellem i 2010'erne. Barndomsvenindens fader, f. 1943, slikkede mig i skridtet i ægteparrets baghave, Vasehøjvej 8, 2920 Charlottenlund, mens jeg indvendigt skreg: "nej!" ved 1985-studenterfesten. Hustruen og barndomsveninden forhindrede voldtægt, men forviste mig ud i natten, til skammen, skylden og ensomheden; efterfølgende telefonerede familiefaderen til fire døtre og beklagede, at samlejet ikke blev fuldbyrdet, altså at familiefaderen ikke havde voldtaget mig i baghaven, mens hustruen og de fire døtre var indenfor i huset. Forskrækket lagde

jeg telefonen på, for gentagne fremtidige angstanfald. Jeg fik ødelagt glæden ved seksualitet ved de to hændelser i sommeren 1985. Jeg var som teenager alene, isoleret og kunne ikke tale med nogen om noget).

^{vi} Universitetskollegiet Regensen var et sted, hvor et kæresteforhold mellem en KU-ansat og en KU-student i et afhængighedsforhold til den KU-ansatte ikke blev accepteret. Jeg boede på Regensen, grundet huslejen, men hadede kollegiet.

^{vii} I julen 1991 meddelte jeg Hannah Krogh Hansen adresseforandringen. Tårerne trillede mig stille ned ad kinderne, men Hannah Krogh Hansen lyste op i et glædesudbrud, rankede ryggen igen og begyndte nu at pusle om Sten Ebbesen, mens jeg så på. Institutlederen og sekretæren omtalte hinanden "institutmor" og "institutfar" i det offentlige rum på instituttet. Hannah Krogh Hansen konfronterede aldrig en person (men gik bag om ryggen). Jeg måtte bede dekanen udlevere mit kandidatspeciale, som hun uden varsel havde tømt fra min Pc (1994); uden varsel returnerede hun et brev, hvorpå hun skrev: "Return to sender. This person is not employed at this institute nor any other institute at the University of Copenhagen" (1994). Brevet indeholdt meddelelse om et ti-måneders stipendium til Vatikanet, som jeg derfor mistede (1995). Hannah Krogh Hansen oprettede sociale alliancer imod studenten- og private vagtværn om Sten Ebbesen- på instituttet, inddrog instituttets medarbejdere (Fritz Saaby Pedersen), udenlandske gæsteforskere (Russel Friedmann) og spredte rygter på fakultetet. Hun spurgte ind til andres private forhold, videregav private fortrolige oplysninger og en februar-dag (1995) låste hun min vinterfrakke inde samt nægtede i vidnes nærvær at udlevere den. Vidnet udleverede frakken efter fyraften. Kontorfuldmægtigen låste døre og klirrede med nøglerne. "Nu er det enten dig eller mig, her på instituttet" hvislede Hannah Krogh Hansen en dag til mig (1993). Jeg undgik hende siden 1990. Hannah Krogh Hansen var den loyale sekretær, misforstået iblandet private motiver. I 1992-1993 var der en chance, at parret kunne genfinde hinanden (vi savnede hverandre, måske som lærer og elev, samtalerne), men Hannah Krogh Hansen lagde sig fysisk imellem. Hun inddrog uden varsel min læseplads på instituttet og kom springende, om jeg var i Sten Ebbesens synsvinkel. Så knækkede jeg. En dag sagde jeg direkte til Hannah Krogh Hansen: "Hvor er du dog et modbydeligt menneske. Du spreder rygter på fakultetet om andres private forhold, der ikke vedkommer dig!" Vi var derefter ikke på hilsefod. Jeg hørte min egen historie i referat fra en studerende på et andet institut på Fakultetet. Rygterne var gået.